

עמ"ת 15287/05/19 - פלוני נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

עמ"ת 15287-05-19 פלוני(עציר) נ' מדינת ישראל

בפני	כבוד השופט דניאל בן טולילה
עורר	פלוני
	ע"י ב"כ, עו"ד חיים יצחקי
נגד	מדינת ישראל
משיבה	ע"י ב"כ, עו"ד ערן צרויה

החלטה

ערר על החלטת בית משפט קמא, השלום באר שבע, כב' השופטת ז' דולב, מיום 5.5.19 (מ"ת 39122-04-19) ובה נדחתה בקשתו של העורר לאפשר לו לשוחח עם עורכי דינו על פי החלטה קודמת שניתנה ביחס לעורר ביום 1.5.19 על ידי כב' השופט א' דורון.

בטרם בית המשפט יידרש לגופם של דברים יצוין כי הדיון בערר נערך בהיעדרו של העורר. מבירור שנעשה, עולה כי זה לא הובא בשל טעות של נחשון (ראה התייחסות שב"ס מיום 16.5.19). הגם כך, ב"כ העורר ביקש לערוך את הדיון בהיעדרו, נוכח כך שלדבריו מדובר בערר דחוף. בסופו של הדיון הוסכם ע"י הצדדים כי ההחלטה בערר תישלח אליהם מבלי לזמנם לצורך כך.

רקע:

נגד העורר שהינו אסיר ביטחוני, הוגש ביום 23.4.19 כתב אישום האוחז שלושה אישומים שונים ובהם מיוחס לו עבירות של החזקת חפץ אסור ומסוכן (שלוש עבירות) בהתאם להוראת סעיף 52(ב)(1)(ד) לפקודת בתי הסוהר, שיבוש מהלכי משפט לפי סעיף 244 לחוק העונשין התשל"ז-1977 (להלן: "**החוק**"), איומים עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תקיפת עובד ציבור וניסיון לתקיפת עובד ציבור בהתאם להוראות סעיף 382א(ב)(1) לחוק, בצירוף עם סעיף 25 לחוק הנ"ל. יחד עם הגשת כתב האישום, הוגשה בקשה להורות על מעצרו עד תום ההליכים נגדו.

עוד במעמד הגשת כתב האישום, במהלך הדיון שנערך בפני כב' השופט ח' פס ביום 23.4.19, עתר ב"כ העורר שבית המשפט יאפשר לעורר לשוחח עם אָמְיו שהיו נוכחים באותה העת באולם. נוסף לכך, העלה ב"כ העורר טענות הנוגעות לתנאי מעצרו וביקש התייחסותו של בית המשפט לכך. בסופו של דיון זה, בית משפט קמא דחה את המשך הדיון בבקשה ליום 1.5.19. בית משפט קמא לא מצא לנכון להתייחס לבקשות הנוגעות לתנאי מעצרו של העורר בציינו:

"בשלב זה אין בפני בית המשפט, וספק אף אם בידי באי כוח המשיב, נתונים ממשיים ביחס לתנאים בהם שוהה המשיב. אין מחלוקת כי המשיב שוהה בבידוד, אולם כפי שמסרה ב"כ המבקשת, המשיב שוהה בבידוד בשל מעשיו המפורטים בכתב האישום המתוקן. בשלב זה, אני מורה למפקד בית המעצר בבית סוהר אשל להגיש התייחסות בכתב ביחס לתנאים בהם שוהה המשיב, וזאת עד לדיון הקבוע לעיל. שב"ס יאפשר למשיב 5 שיחות טלפון בהתאם לנהליו" (הדגשה לא במקור. ד.ב.ט.).

בהמשך להחלטה זו, הוגשה לבית המשפט ביום 24.4.19 התייחסות מפקד בית סוהר אשל, גנ"ם יוסף כניפס, בנוגע לתנאי מעצרו של העורר, כמו גם ההוראות בפקודת בתי הסוהר בנוגע לאסירים ביטחוניים. במכתבו מציין גנ"ם כניפס כי: "העצור שוהה באגף 8 בתא השגחה בבית הסוהר אשל, בהמשך להתנהגותו השלילית ותקיפת סגל. העצור מקבל על פי הנהלים שעה טיול ביום בחצר האגף, פעמיים מקלחת ביום ושלוש ארוחות ביום... נבקש להביא לידיעתך כי לפי פקנ"צ 03.02.00, אסיר ביטחוני/עצור ביטחוני, אינו זכאי לשיחות טלפון..."

נוסף לאמור, הוגשה לבית משפט קמא התייחסות מפורטת של עורך דין רועי קליפה מהלשכה המשפטית, מחוז דרום, בשירות בתי הסוהר ובה פירוט הפקודות הקובעות כי אסיר ביטחוני אינו זכאי לשיחות טלפון, למעט התקיימותם של תנאים חריגים שאינם מתקיימים בעניינו של העורר. עוד פורט בהתייחסותו של עורך דין קליפה כי מתן שיחות כפי החלטת בית משפט קמא תביא לקיומה אפליה אל מול עצורים ביטחוניים אחרים ולפגיעה בשיקולי הביטחון על פיהם נוהג שב"ס. בסופה של התייחסות זו, מציין עורך דין קליפה כי בקשות הנוגעות לתנאי מאסר מקומן להיות מוגשות בבית הסוהר תוך מיצוי ההליך המנהלי, ובהמשך בפניה מתאימה במסגרת עתירת אסיר.

התייחסות שלישית במספר הוגשה לבית משפט על ידי ד"ר דין גבריאל, רופא בית סוהר אשל, שבה פירוט החבלות, כמו גם הבדיקות הרפואיות שנערכו לעורר. בסוף מכתבו מסכם, ד"ר גבריאל, כי: "מדובר באסיר בריא, ללא מחלות כרוניות וללא קבלת טיפול קבוע, מרבה לתקוף ולפגוע בעצמו. נבדק על ידי פסיכיאטר, ללא כל המלצה לטיפול תרופתי או השגחה מטעמים פסיכיאטריים. נמצא במעקב רציף של מרפאת בית הסוהר. לרוב לא משתף פעולה ומסרב לבדיקות רפואיות. לא ציין בפני גורמי הרפואה על בעיות עיניים. כרגע, ללא חריג".

ביום 30.4.19 נכתב על ידי ד"ר אלכסנדר פרנקפרוט, רופא שב"ס, דו"ח בנוגע למצבו הבריאותי של העורר, ובו מצוין כי לעורר: "תלונות על חולשה וסחרחורת, נמצא במעקב פסיכיאטרי. נבדק במרפאתנו, קיבל טיפול. נכון לעכשיו אינו מסוגל לצאת לבית משפט".

במהלך הדיון שנערך ביום 1.5.19 (אליו לא הובא העורר) בפני כב' השופט דורון, עתר ב"כ העורר שבית משפט יאפשר לעורר חרף התנגדות הגורמים בשב"ס, לערוך שיחות טלפון וזאת בהסתמך על אחד החריגים עליהם עמד עורך דין קליפה ועניינו "טעמים אנושיים". לשאלת בית המשפט ביחס למקור הסמכות לדון בבקשה הנ"ל, נטען כי לבית משפט קמא סמכות מקבילה לדון בבקשות מסוג ש הזה, ועל כן אין מניעה שדבר יעשה גם שלא במסגרת עתירת אסיר. נוסף לכך, הלין ב"כ העורר על כך שזה לא הובא לדיון בעניינו, שכן: "חולשה וסחרחורת היא לא סיבה לא להביא אסיר לבית משפט".

לאור טיעונים אלו, בית משפט קמא סבור היה כי יש צורך בקבלת אינפורמציה נוספת שתלמד היכן מצוי העורר, מה היא אותה מגבלה רפואית שמנעה את הבאתו של העורר לבית משפט והאם זו עודנה רלוונטית. כך גם ביקש בית משפט לברר האם מצבו הרפואי של העורר מאפשר לקבוע את הדיון בעניינו ליום שלמחרת. לצורך השלמת התמונה העובדתית, הורה בית משפט על הפסקה של 30 דקות בדיון.

לאחר ההפסקה, משהסתבר שאין אפשרות לקבל תשובות מהגורמים הרלוונטיים, עתר ב"כ העורר לבית משפט בבקשה ולפיה ככל שאין בכוונת בית משפט להמתין לקבלת התשובות: **"אני עומד על בקשתי לפחות לגבי שיחות טלפון למשיב שיוכל להתקשר לאחיו ואלי".**

בהמשך לאמור לעיל, הורה בית משפט קמא על דחיית הדיון ליום 5.5.19 בפני כב' השופטת ז' דולב, תוך שקבע ביחס לשיחות הטלפון כי: **"...בית משפט מוצא מקום לקבוע, על פי סמכותו המקבילה כי ככל ונקבעה החלטה השוללת את האפשרות של המשיב לשוחח טלפונית נוכח מעמדו כאסיר ביטחוני, הרי שיש לאפשר למשיב בשלב זה, ובטרם תתקבל תגובת שב"ס לסוגיה הספציפית, לאפשר למשיב שיחה טלפונית אחת לבא כוחו, אשר תבוצע עוד היום במספר טלפון 054-2435070...".**

עוד הורה בית משפט קמא כי עד לדיון הנדחה תתבקש התייחסות שב"ס לגבי אפשרות מתן שיחות טלפון לאסיר ביטחוני על בסיס הומניטרי, כמו גם חוות דעת רפואית עדכנית בנוגע למצבו הרפואי של העורר והאפשרות להביאו לדיונים.

בהתאם להחלטה מיום 01.05.19 נכתבה בו ביום התייחסות עדכנית נוספת של עורך דין רועי קליפה מלשכת יועמ"ש שב"ס ובה זה חוזר על התנגדות הגורמים הרלוונטיים למתן שיחות טלפון לעורר, תוך הדגשה כי בנדון דנן, ובמאובחן מסוגיות הנוגעות ליציאה לחופשה, לא קיימת סמכות מקבילה.

עובר לדיון הקבוע ביום 5.5.19, משלא ניתנה לעורר אפשרות לערוך את אותה שיחה עליה הורה כב' השופט דורון בהחלטתו מיום 1.5.19, הוגשה לבית המשפט ביום 5.5.19 בקשה לפי פקודת ביזיון בית משפט (להלן: **"הפקודה"**), ובה עתירה לאכוף על שב"ס לאפשר לעורר לערוך את אותה שיחת טלפון עם עורכי דינו לצד השתתפות הוצאות בהתאם לסעיף 6 לפקודה. כב' השופטת דולב קבעה כי הדיון בבקשה לפי הפקודה יערך מאוחד עם הדיון בבקשת מעצרו של העורר.

במהלך הדיון שנערך ביום 5.5.19 (בזו הפעם בפני כב' השופטת דולב) לאחר שנשמעו טיעוני הצדדים, נדחתה בקשת ב"כ העורר להשתתפות הוצאות לפי הפקודה. במסגרת החלטה זו נקבע כי **"פקודת ביזיון בית משפט היא הוראה חוקית הצופה פני עתיד... החלטת כב' השופט דורון ניתנה בתאריך 1.5.19 ובה נקבע כי יש לאפשר למשיב שיחת טלפון לבא כוחו ביום מתן ההחלטה. יום מתן ההחלטה חלף - משכך לא ניתן לכופ את שב"ס לאפשר למשיב את שיחת הטלפון בתאריך 1.5.19".**

בהמשך ההחלטה עומד בית משפט קמא על כך שלא ניתן היה לקיים את השיחה האמורה במועד שנקבע על ידי כב'

השופט דורון בשל אירוע חירום שהתנהל עד השעות המאוחרות. הגם כך לא נעתר בית משפט קמא לאפשר את אותה שיחה במועד מאוחר יותר וזאת בשים לב לכך שבמעמד הדיון העורר שוחח עם באי כוחו בבית משפט **"ומסיבה זו המטרה שלשמה ניתנה החלטת כב' השופט דורון ביום 1.5.19 מומשה"**.

אשר לבקשת ב"כ העורר כי יתאפשר לעורר לשוחח עם בני משפחתו נקבע על ידי כב' השופט דולב שיש לפנות בעניין זה לשירות בתי הסוהר בבקשה מתאימה: **"וככל שבקשתו לא תיענה - יש להגיש עתירה לבית המשפט המחוזי, שרק לו נתונה הסמכות להורות לשב"ס בעניינים אלו"**. ההחלטה של כב' השופט דורון התייחסה לביצוע שיחה אחת לעורך דינו שתקיים בתאריך 1.5.19. מכאן הערר שבפניי.

טיעוני הצדדים

ב"כ העורר במסגרת טיעוניו בכתב כמו גם בעל פה, סבור כי החלטת בית משפט מיום 01.05.19 בדבר קיומה של סמכות מקבילה, היא זו שמשקפת נאמנה את המצב החוקי. נטען כי מקום שבו נתנה החלטה על ידי בית משפט קמא, שב"ס מחויב לבצעה ולא לעשות דין לעצמו, בין אם צדק בית משפט קמא ובין אם לאו; נטען כי לא היה מקום ששופט מאותה ערכאה תהפוך החלטה קודמת שניתנה על ידי שופט אחר במועד מוקדם יותר; נטען כי לא היה מקום ל"פורמאליות" בה בית משפט ביחס למועד ביצוע שיחת הטלפון, תוך "פספוס" מהותה; נטען כי לא הייתה כל התייחסות של בית המשפט בהחלטתו מיום 05.05.19 לבקשה לאפשר לעורר שיחות טלפון עם אחיו. לשאלת בית משפט, אישר ב"כ העורר כי אין מניעה מבחינתו לבוא ולבקר את העורר בבית המעצר.

ב"כ המשיבה סומכת ידה על החלטת בית משפט קמא מיום 05.05.19 וכן על ההתייחסות הכתובה של הלשכה המשפטית של שירות בתי הסוהר מיום 01.05.19.

דין והכרעה:

לאחר שנדרשתי לנימוקי הערר, להחלטות בית משפט קמא ולפסיקה הנוהגת, הגעתי לכלל מסקנה כי יש מקום לדחות את הערר, ואנמק.

שלושה סעדים מבוקשים במסגרת הערר שבפניי, כפי ניסוחם: **"לקיים את החלטת כב' השופט דורון מיום 1.5.19 המורה לשירות בתי הסוהר לאפשר לעורר לשוחח בטלפון עם עורכי דינו... להורות לשירות בתי הסוהר לאפשר לעורר לקיים שיחת טלפון עם אחיו... להטיל על שירות בתי הסוהר הוצאות..."**.

אתייחס לכל אחד מן הסעדים, לאו דווקא לפי סדר הופעתם. אשר לעתירה להטיל על שירות בתי הסוהר הוצאות, הואיל וסעד זה התבקש בבית משפט קמא לפי פקודת ביזיון בית משפט, והואיל ובהתאם לסעיף 8 לפקודה הנ"ל, ערעור על החלטה לפי פקודה זו יש להגיש כבדרך של ערעור על פסק דין פלילי, חזר בו ב"כ העורר במהלך הדיון מעתירתו לסעד זה.

למעלה מן הצורך אציין כי ספק האם ניתן להגיש ערעור על הימנעות מהשתתף קנס לפי הפקודה, וזאת נוכח הוראות סעיף 8 לפקודה שנוקט באפשרות ערעור בשעה שמדובר על "צו המטיל עונש", ולא סיטואציה כפי המקרה שבפניי.

אשר לעתירה לאפשר לעורר שהינו אסיר בטחוני לקיים שיחת טלפון כפי החלטת בית משפט קמא מיום 1.5.19, סבורני (כפי שיפורט בהמשכם של דברים) כי קיים ספק רב, אם בכלל, בדבר קיומה של סמכות מקבילה לבית משפט לדון בבקשה שכזו (שנוגעת לתנאי החזקתו של אסיר/עצור) כערכאה ראשונה. די בכך לדחות רכיב זה של הערר.

ודוק, אף אם אניח לצורך הדיון כי קיימת סמכות שכזו, (וכאמור אין זו דעתי) הרי שבצדק נקבע על ידי החלטת בית משפט קמא מיום 05.05.19 כי אין לראות את ההחלטה המורה על מתן שיחת טלפון אחת במנותק מהתאריך שבו זו הייתה אמורה להתבצע, וביתר שאת, מהתכלית שלשמה זו ניתנה. ובמה דברים אמורים.

עיון בפרוטוקול הדיון מיום 1.5.19 מלמד כי זה נסוב סביב שתי סוגיות עיקריות: האחת, אפשרות מתן שיחות טלפון לאסירים ביטחוניים בהתבסס על חריג הומניטרי והשנייה, סיבת הימנעות מהבאתו של העורר לדיון בעניינו.

מתוך החלטת בית משפט קמא נלמד במובהק כי מדובר ב"שיחה אד הוק" נוכח הסיטואציה שנוצרה שבה העורר לא הובא לדיון שבד בבד מועלות טענות קשות מצד באי כוחו בנוגע למצבו הרפואי ומקום הימצאו. במסגרת החלטתו בית משפט קמא מציין במפורש כי: **"מובהר, כי בכל הקשור למתן שיחות טלפון נוספות, על בסיס הומניטרי כאמור, הרי שאיני מוצא מקום לקבוע מסמרות בסוגיה זו בהעדר תגובה קונקרטיה של מפקד בית הסוהר..."** (הדגשה לא במקור).

כאמור, שיחה זו שהותרה על ידי בית משפט קמא לא בוצעה. על פי הנטען הסיבה לכך היא שהחלטת בית משפט קמא הגיעה בשעה אחר הצהרים המאוחרות לבית הסוהר, כאשר באותה עת התרחש בין כתליו אירוע חירום שנמשך עד שעות הלילה, כאשר הכלא סגור לתנועת אסירים.

בית משפט קמא בהחלטתו מיום 05.05.19, לא ראה מקום להטיל דופי בהסבר שניתן על ידי שב"ס, ובמסגרת ערר זה, בהעדר כל ראיה להפריך את התיאור של שב"ס, לא מצאתי אף אני לקבוע ממצא שילמד שמדובר בטיעון שווא.

נשאלת אפוא השאלה האם שגה בית משפט קמא בשעה שבסיטואציה הנדונה לא אפשר שיחה של העורר עם בא כוחו במועד אחר מזה שנקבע על ידי כב' השופט דורון, והתשובה לכך שלילית.

כאמור, מעבר לפרשנות המילולית של ההחלטה יש להידרש לתכליתה, שם עיקרי הדברים. החלטת בית משפט מיום 01.05.19 נועדה לוודא שיתאפשר לבאי כוחו של העורר לעמוד על מצבו במועד הרלוונטי, לקבל ממנו באופן ישיר את כל התשובות לטענות כאלה ואחרות, לרבות בירור מקום הימצאו, האפשרות לעמוד על מצבו הרפואי וכיוצא באלה.

במעמד הדיון שנערך ביום 5.5.19 התאפשר לבאי כוחו של העורר לשוחח עמו, ומשכך, בצדק נקבע על ידי בית משפט שהתכלית שלשמה ניתנה אותה שיחת טלפון בניגוד לנהוג עם אסירים ביטחוניים, מומשה. לשון אחר, אין לראות בהחלטה מיום 01.05.19 משום קבלת "ואוצ'ר" אותו ניתן לממש בכל עת בין אם חלף הזמן לביצוע ובין אם לאו, בין אם כבר יצא לעורר לשוחח עם באי כוחו ובין אם התקיים כבר דיון עקרוני בשאלת הצדקת מתן שיחה לעורר מטעמים הומניטריים.

עד כאן בנוגע לקיום שיחת הטלפון ביום 1.5.19.

אשר לסעד השלישי שעניינו מתן אפשרות לעורר לשוחח בטלפון עם אחיו - בית משפט קמא קבע, ובצדק, שבקשה שכזו יש להפנות תחילה לשב"ס וככל שבקשתו לא תיענה, או אז להגיש עתירת אסיר לבית המשפט המחוזי.

בהקשר לאמור, ומבלי להרחיב יתר על המידה, פקודת נציבות שרות בתי הסוהר היא זו שמסדירה את מכלול הזכויות שיש לאסירים כמו גם לעצורים לרבות זכאותם לשיחות טלפון על פי סיווגם ויתר הנתונים הקיימים לגביהם בשרות בתי הסוהר.

הפסיקה נדרשה לא אחת לשאלת קיומה של סמכות מקבילה לבית משפט בנוגע לבקשות מצד אסירים או עצורים. למעשה, ב"כ העורר ביסס את טענתו בפני בית משפט קמא תוך שהפנה לבש"פ 1000/05 **גיא חסיד נ' מדינת ישראל** ובש"פ 40/17 **מדינת ישראל נ' ירין**, טענה שהתקבלה על ידי בית משפט קמא.

בכך סבורני נפל בית משפט קמא בהחלטתו מיום 01.05.19 לכלל טעות שכן כל אותם פסקי דין שקבעו קיומה של סמכות מקבילה, לרבות אלו שצוינו לעיל, דנו בשאלות הנוגעות לאפשרות יציאתו של העצור ממעצרו או לעצם שאלת החזקתו במעצר ולא לתנאי החזקתו של עצור או אסיר במשמורת שב"ס. כך בעניין חסיד, בית משפט עומד על ההבחנה האמורה וקובע כי בקשות הנוגעות לעצם המעצר מקומן במסגרת עיון חוזר לבית משפט ולא במסגרת עתירת אסיר, ולהיפך:

שלטונות המעצר והמאסר אינם עוסקים, כידוע, כלל בעצם ההחלטה על המעצר או המאסר, והיא מסורה לבתי המשפט מכוח הוראות דין שונות ... נכון אמנם, כי בהצעת החוק באשר לעתירות אסירים (חוק לתיקון פקודת בתי הסוהר (מס' 5), תש"מ-1980, ה"ח תש"מ 99) הוגדרה עתירת אסיר כחלה "בכל ענין הנוגע לתנאי מאסרו או מעצרו או לסדריהם"; דברי ההסבר חוזרים על רעיון זה, ואילו החוק עצמו כפי שנתקבל מדבר "בכל ענין הנוגע למאסרו או למעצרו". אך סבורני כי ההקשר החקיקתי ברור, והוא כי עתירת אסיר עניינה ביסודה תנאיו של האסיר או העציר. לעומת זאת הסעיפים הרלבנטיים בחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים) עוסקים בעצם המעצר..." (הדגשות לא במקור ד.ב.ט.).

בדומה, בשורה ארוכה של החלטות שניתנו בין היתר בהסתמך על קיומה של סמכות מקבילה, נדונו שאלות הנוגעות לעצם המעצר ולא לתנאי ההחזקה במעצר כפי המקרה שבפניי וראה בין היתר רע"ב 3307/11 **מדינת ישראל נ'**

קאייקוב. בש"פ 40/17 מדינת ישראל נ' ירין (אליו הפנה ב"כ העורר) בש"פ 1242/11 **מדינת ישראל נ' שחב,**
בש"פ 7125/12 **מסוודי נ' מדינת ישראל.**

למותר להוסיף כי במרביתם של המקרים, הקביעה בדבר סמכות מקבילה נעשתה בשים לב לדחיפותו של הסעד המבוקש (כמו במקרים של יציאה ללוויה, "שבעה", ולהבדיל, ברית מילה). בית משפט נכון היה להכיר במקרים של אותה סמכות מקבילה גם מתוך ההבנה שההליך המנהלי בסוגיה האמורה יוביל בהכרח ל"מבוי סתום" (בשים לב לכך שפקודת בתי הסוהר אינה מאפשרת חופשות לעצורים אלא רק יציאה בלווי). אין זה המקרה שבפני ואף לא קרוב לכך.

יתרה מכך, בבש"פ 5857/17 **מדינת ישראל נ' קורבקוב** שדן אף הוא באפשרות יציאה של עצור לחופשה, התייחס בית המשפט העליון באריכות לשאלת הסמכות המקבילה ונקבע כי גם במקרים שבהם קיימת סמכות שכזו, ובית משפט עושה שימוש בסמכות זו, החלטתו אינה יכולה להתקבל במנותק מעמדתו של שב"ס שבידו המידע בדבר התנהגותו של העצור, חומר מודיעיני, סכסוכים עם גורמים שונים, ויתר הנתונים הצריכים לעניין.

לא בלי קשר, וביחס לסעד השני המבוקש, בנוגע למתן שיחת טלפון מטעמים הומניטריים לאסיר בטחוני הדברים מקבלים משנה תוקף וזאת בשים לב שבפקודת בתי הסוהר, נדרשים מספר תנאים מיוחדים ומצטברים על מנת שהדבר יבוצע. בהקשר לכך, ראה סעיף 19 לפקודה 03.02.00 שם מפורט כי שיחה מטעם הומניטרי מחייבת בין היתר התייחסות מוקדמת של שרות הביטחון הכללי ולא תיעשה אלא בחלוף 24 שעות מאז שהתבקשה עמדתם. נדמה כי גם בכך שגה בית משפט קמא שעה שאפשר את אותה שיחת טלפון מבלי לתת את המשקל הראוי לנתונים הרלוונטיים של העורר.

צא ולמד, לא נפלה כל שגגה בהחלטת בית משפט קמא מיום 05.05.19 בשעה שהעורר הופנה למצות את ההליך המנהלי טרם פנייתו לבית המשפט. לא למיותר לציין כי ככל שלאחר מיצוי ההליך המנהלי שב"ס לא יאפשר עריכתן של שיחות טלפון של העורר למשפחתו, פתוחה בפניו הדרך להגיש עתירת אסיר, כמקובל וכנהוג ביחס לכל האסירים הביטחוניים. בכך גם ישמר עקרון השוויון אל מול אסירים ביטחוניים אחרים, עקרון שאין להקל בו ראש כלל ועיקר.

הערה אחרונה טרם סיום. ב"כ העורר העלה שורה ארוכה של טענות כלפי שב"ס בנוגע ליחס שלו זוכה העורר. בית משפט קמא לא התעלם מטענות אלו וביקש עובר לכל אחד מהדיונים את התייחסות הגורמים הרלוונטיים. בהתאם לכך, התקבלה תגובת מפקד בית הסוהר אשל, רופא היחידה בבית הסוהר אשל, רופא בית סוהר רמון, וכן התייחסות הלשכה המשפטית של שירות בתי הסוהר מחוז דרום. מתוך מסמכים מפורטים אלו נלמד מצבו הרפואי של העורר לרבות בדיקות שנעשו לו, אופן התנהגותו כלפי הסוהרים לרבות הסיבה שבגינה לא הובא לדין בעניינו. במצב דברים שכזה, נדמה כי הטענה בדבר העלמתם של אסירים "כמו בארגנטינה" אינה במקומה.

סוף דבר, ומכל המקובץ לעיל, הערר נדחה.

מזכירות תעביר עותק החלטה זו לצדדים.

**ניתנה והודעה היום יא' אייר תשע"ט,
16/05/2019 שלא במעמד הנוכחים.
דניאל בן טולילה, שופט**